

THE WINNER'S

a nyertes csókja

KISS

finep
selection

M A R I E R U T K O S K I

M A R I E R U T K O S K I

THE WINNER'S

a nyertes csókja

KISS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1.

ELMESÉLT MAGÁNAK EGY TÖRTÉNETET.

Eleinte persze még nem.

Eleinte nem volt idő szavak formájában jelentkező gondolatok számára. Akkor áldásként élte meg, hogy egyetlen történet sem élt a fejében. Háború fenyegetett. Egyre sürgetőbb volt a helyzet. Arin a halál istenének évében született, és most már tudott örülni is ennek. Megadta magát az istennek, aki mosolyogva közeledett felé. *Ezek a történetek fognak a sírba vinni*, mormolta Arin fülébe. *Most pedig figyelj! Figyelj rám!*

És Arin figyelt.

A hajója sebesen szelte át a tengert, miután elindult a fővárosból. Most a városának kikötőjében horgonyzó keleti hajók közé siklott be, a fürge naszádokon ott lobogtak a királynő kék és zöld zászlói. A naszádok Arin birtokában voltak, legalábbis most. Dacra királynője adományozta őket új szövetségeseinek. Sajnos nem eleget, Arin többet szeretett volna. Ágyú sem akadt rajtuk annyi, mint amennyire szüksége lett volna.

De:

Figyelj!

Arin megparancsolta a hajó kapitányának, hogy a legnagyobb dacrai naszád takarásában lopakodjon be a kikötőbe. A fiú, miután kiadta a parancsot a lehorgonyzásra, és hogy azonnal keressék meg az unokatestvérét a városban, a naszád fedélzetére lépett. Megkereste a keleti flotta parancsnokát, Xasht. A férfi szikár volt, szokatlanul magas ornyereggel, barna bőre csillogott a késő tavaszi napfényben.

Arin mélyen Xash fekete, mindig összehúzott szemébe nézett, amit a kapitány sárga színnel húzott ki, így jelezve parancsnoki státuszát a haditengerészetnél. Úgy tűnt, Xash olvas Arin gondolataiban. Alig látható mosolyra húzta a száját.

– Jönnék – mondta Arin.

Elmesélte, hogyan rendelte el Valoria császára Herran városának elpusztítását a vezetékes víz lassú megmérgezésével. Valószínűleg már hónapokkal korábban felküldött valakit a hegyekbe, a víz forrásához. Arin még Xash hajójának fedélzetéről is látta a valoriaiak által épített boltíves vízvezetékrendszert. Alig láthatóan kígyózott lefelé a hegyoldalon, és szállította azt a valamit, ami elgyengítette, reszketeggé tette a herraniakat.

– Megláttak a fővárosban – mesélte Arin Xashnek. – Egy valoriai hajó majdnem az Üres-szigetekig üldözött. Feltételezhetjük, hogy a császár tudja, rájöttem a dologra.

– A hajóval mi történt?

– Visszafordult. Valószínűleg erősítésért... és a császár parancsáért. – Arin erős akcentussal beszélte a férfi pattogós ritmusú nyelvét, a szótagokat gyorsan, keményen megnyomta. Nemrég tanulta meg a dacrai nyelvet. – Most fog támadni.

– Mitől vagy olyan biztos abban, hogy megmérgezték a város vízvezetékét? Honnan szerezted ezt az információt?

Arin tétovázott, hirtelen nem tudta, melyik dacrai szót kellene használnia.

– A Molytól – bökte ki saját nyelvén.

Xash még jobban összehúzta a szemét.

– Egy kém – folytatta Arin dacrai nyelven, mert végre rátalált a megfelelő szóra. Elforgatta a kisujját díszítő aranygyűrűt, és Tensenre, a mesterkémére gondolt, meg arra, hogy az utána küldött valoriai hajó akár azt is jelentheti, hogy Tensent abban a szent pillanatban letartóztatták, amikor ő elhagyta a császári palotát. Az öregember ragaszkodott ahhoz, hogy nélküle induljon útnak. Lehet, hogy elkapták. Megkínozták. Kiszedték belőle az igazságot. Arin elképzelte, mit műveltek vele a valoriaiak...

Nem. A halál istene hűvös kezével nyakon ragadta és megszorongatta Arin gondolatait. *Nem figyelsz, Arin.*

Figyelj!

– Papírt kérek! – bökte ki a fiú hangosan. – És tintát!

Lerajzolta az országot Xashnek. Gyors vázlatot készített a Herrani-félszigetről, a tolla lendületesen szaladt, miközben az íveket rajzolta. A félsziget déli csúcsa körül elszórt szigeteket Herran és Valoria között apró vonalakkal jelölte a tengeren. Odarajzolta Ithryát is, azt a hatalmas, sziklás földdarabot, ami keskeny tengersizorost képezett a félsziget csúcsa és a többi sziget között.

– A tavaszi áramlatok erősek a tengersizorokban. Nehéz megbirkózni velük. De ha a valoriai flotta támadásba lendül, ezen az úton tudnak csak megközelíteni bennünket.

– A tengersizorost választanák, amin olyan nehéz átnavigálni magukat? – kétkedett Xash. – Elhajózhatnak a három sziget körül is, utána északra fordulva, megkerülve a félszigetet egyenesen a városodhoz jutnak.

– Az nekik túl lassú. A kereskedők szeretik a szorost. Az évnek ebben a szakában erősek az áramlatok, a hajókat Valoriából egyenesen Herran küszöbére tolják. Villámgyorsan átjutnak a szoroson. A császár arra számít, hogy a város meggyengült. Nem számol ellenállással. Nem fogja értelmét látni, hogy várjon. – Arin Ithrya szigetének keleti oldalára, majd a félsziget csúcsára bökött. – Itt elrejtőzhetünk, a flotta fele a félsziget, a másik fele a sziget keleti részén. Amikor a valoriai flotta átér, nagy sebességgel közelítenek majd felénk. Oldalba támadjuk őket, jobbról is, balról is. Nem lesz idejük visszavonulni, akármilyen erős szél fúj. Ha vissza akarnának hajózni a szorosba, az áramlatok visszatolják őket elénk.

– A számokról megfeledkeztél. A flottánk nem nagy. Ha oldalba akarjuk támadni a valoriaiakat, a hajók számát meg kell felezni. Vétél már részt tengeri csatában?

– Igen.

– Remélem, nem a Télelső felkelés éjszakájára gondolsz, és arra a csatára, ami ebben az öbölben folyt.

Arin hallgatott.

– Az egy *öbölben* zajlott – vigyorgott gúnyosan Xash. – Mintha gyenge fuvallat mozgatna egy szép kis bölcsőt, hogy a benne fekvő kisbaba végre elaludjon. *Itt* könnyű manőverezni. Én nyílt tengeren zajló csatáról beszélek. *Te* meg arról, hogy félbevágád a flottát, ami által teljesen legyengülne.

– Szerintem a valoriai flotta sem lesz nagy.

– *Szerinted.*

– Nem kell, hogy az legyen, ahhoz biztosan nem, hogy egy letargiába kábított várost megtámadjon. Egy várost – folytatta Arin nyomatékosan –, aminek a császár tudomása szerint egyetlen szövetséges sincsen.

– Nekem tetszik a meglepetésszerű támadás. Tetszik az is, hogy szorítsuk be a valoriaiakat a csapataink közé. De a terved csak akkor működik, ha a valoriai flotta nincs túlerőben, mert akkor könnyedén elsüllyeszthetik az oldalról rájuk támadó hajókat. Csak akkor sikerülhet, ha a császár tényleg nem értesült még arról, hogy Dacra szövetséget kötött veled. – Xash hangja elárulta, hogy nem ért egyet ezzel a lépéssel. – A valoriai császár egy ilyen szövetséget mindenáron, akár tengeri erejének fitogtatásával is szét akarna verni. Ha tudná, hogy a dacraiak *is* itt vannak, valószínűleg az egész flottát ideküldené.

– Akkor jobb lesz a tengersizorban megütközni velük. Hacsak nem szeretnéd, hogy itt, az öbölben támadjanak meg bennünket.

– Ennek a flottának *én* vagyok a parancsnoka. *Nekem* van tapasztalatom. Te még szinte kisfiú vagy. *Idegen* kisfiú.

Amikor Arin újra megszólalt, nem a saját szavaival beszélt. Az istene adott szavakat a szájába:

– Amikor a királynőd téged jelölt ki arra, hogy a flottáddal Heranba hajózz, kit nevezett meg főparancsnokként? Téged vagy engem?

Xash arcát maszkká merevítette a düh. Arin istene elvigyorodott.

– Vitorlákat fel! – mondta Arin.

Ithrya szigete körül áttetszően zöld volt a víz. De onnan, ahonnan hajója a valoriai flotta érkezésére várt, Arin látta a szorosból kifutó áramlatok széles, majdnem sötétlila szalagját a nyílt tengeren.

Ő maga is így érezte magát: mintha egy sötét, tekergőző energianyaláb futott volna végig benne. Egészen az ujjbegyéig elért, felmelegítette. Minden lélegzetvétel szélesebbre feszítette a bordáit.

Amikor az első valoriai hajó kiröppent a szorosból, Arint káröröm töltötte el.

Könnyű volt a dolguk. A valoriaiak nem számítottak rájuk, nyilvánvaló volt, hogy a szövetségről sohasem hallottak. Az ellenséges flotta ereje pontosan akkora volt, mint az övéké. A keskeny szorosból csak kettesével tudtak kibújni a valoriai hajók a herrani vizekre. Egyszerű volt leszedni őket. A keletiek flottája mindkét oldalról egyszerre rontott nekik.

Az ágyúgolyók kilyuggatták a hajótesteket. A fedélzetek felől gomolygó fekete füsttől látni sem lehetett. Olyan szag volt, mintha millió gyufa égett volna egyszerre.

Arin életében először lépett egy valoriai hajó fedélzetére. Mintha valamiféle testen kívüli élményben lett volna része: kívülről figyelte, amint kardja kettéssel egy valoriai tengerészt, aztán egy másikat is, egészen addig, amíg az egész penge lucskos nem lett a vértől. Vér fröccsent a szájára. Nem érezte az ízét. Azt sem érezte, hogy a tör pengéje markolatig merül valaki gyomrába. Akkor sem hátrált meg, amikor egy ellenséges szablya vágását nem sikerült hárítania, és az felhasította a bicepszét.

Arint képen teremtette az istene.

Figyelj jobban!, parancsolta a halál.

Arin tehát jobban figyelt, és ezek után hozzá sem érhetett senki.

Amikor minden véget ért, és a valoriai hajóroncsokat elnyelte a víz, az épségben maradtakat pedig elfoglalták, Arin ismét tisztán látott. Farkasszemet nézett a lemenő nappal, amelynek narancsszírpópos fénye ragyogó mázat vont a holttestekre, és a vért sosem látott színre festette.

Arin egy elfoglalt valoriai hajó fedélzetén állt. Zihálva kapkodta a levegőt, megfájdult a mellkasa. Izzadságcseppek csorogtak a szemébe.

Az ellenség kapitányát Xash elé vonszolták.

– Nem – mondta Arin. – Elém hozzátok!

Xash szemében megvillant a harag. De a dacraiak tették, amit Arin kért, és a férfi nem szólt közbe.

– Írj üzenetet a császárodnak! – mondta Arin a valoriaiak kapitányának. – Írd meg neki, hogy veszített! Írd meg neki, hogy keservesen megfizeti az árát, ha még egyszer megpróbálkozik a támadással! Használd a saját pecsétedet! Ha elküldöd az üzenetet, meghagyom az életedet.

– Milyen nemes cselekedet! – jegyezte meg Xash rosszállóan.

A valoriai egy szót sem szólt. Sápadt ajka megremegett. Arinnak újra alkalmá nyílt elképedni azon, hogy a valoriaiak bátorságáról és becsületéről szóló legendák mennyire távol álltak az igazságtól.

A férfi megírta a levelet.

Kisfiú lennél, ahogyan Xash állítja?, kérdezte az isten Arintól. Húsz éve az enyém vagy. Én neveltelek fel.

A valoriai aláírta a papírcetlit.

Törődtem veled.

A levelet összetekerték, lepecsételték, és egy kicsi, bőrből varrt csőbe dugták.

Akkor is vigyáztam rád, amikor azt hitted, hogy egyedül vagy.

A kapitány a csövet egy sólyom lábához erősítette. A madár túl nagy volt ahhoz, hogy vörös vércse legyen. Nem voltak rajta a vércsére jellemző jegyek sem. Félrehajtott fejjel, üveggyöngyszemét a fiúra meresztve figyelt.

Nem, nem fiú. Egy férfi, akit a saját képmásomra alkottam... egy férfi, aki nem engedheti meg magának, hogy gyengének lássák.

A sólyom az égbe emelkedett.

Az enyém vagy, Arin. Tudod, mit kell tenned.

Arin elvágta a valoriai torkát.

A történet akkor bukkant fel a gondolatai között, amikor a hajába és a ruhájába száradt vérrel elindult haza, az ismerős tengerből felé. A nyelve hegyén pihent meg, és úgy olvadt el rajta, mint egy keserű pirula.

Ezt a történetet mesélte magának Arin:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, aki tudta, hogyan húzza meg magát. Egy éjszaka az istenek meglátták, amint bezárkózott a szobájába, és szinte elhányta magát, annyira rettegett. Hallotta, mi történik a ház többi részében. Sikolyok. Összetört berendezés. Pattogó parancsszavak, amelyeket tompán hallott ugyan, de kristálytisztán értette őket, miközben a szoba sarkában öklenedett.

Az anyja ott volt valahol, a bezárt ajtó mögött. Az apja is. A nővére. Meg kellene keresni őket. A padlón kuporogva csontos, a hálóing alá húzott térdének is ezt mondta. Suttogta a szavakat, a hangja elcsuklott. *Keressd meg őket! Szükségük van rád.* De képtelen volt megmoccanni. Maradt, ahol volt.

Valami az ajtónak csapódott. Az ajtó megremegett eresztékein.

Aztán nagy reccsenéssel megadta magát. Egy idegen katona nyomakodott át rajta. A katona bőre és haja világos volt, a szeme sötét. Megragadta a fiúcska vékony csuklóját.

A fiú eszeveszetten tiltakozott, de nevetséges volt az egész, pontosan tudta, mennyire szálnalmas az erőfeszítése. Sikoltozott és a karját rángatta. A katona kiröhögte. Megrázta. Nem erőszakosan, csak, mintha egy alvó gyereket szeretne felébreszteni. *Na, gyere szépen!*, mondta a katona azon a nyelven, amit a gyerek megtanult, de sohasem hitte volna, hogy egyszer használni is fogja. *Gyere, és nem esik bántódásod!*

Az nagyon fontos volt, hogy ne essen bántódása. Már ennek ígérete is elég volt ahhoz, hogy a fiú testét elernyessze a megkönnyebülés. Már kocogott is a katona után.

Az előcsarnokba vezették. Mindenki ott volt, a szolgák is. A szülei nem látták, hogy megérkezett. Annyira csendben volt. Később már nem tudta biztosan, hogyan alakultak volna a dolgok, ha nem az előcsarnok túlsó végében álló nővére veszi észre őt elsőként. Nem tudta biztosan, mit tehetett volna, hogy változtasson azon, ami ezután történt. Csak annyit tudott, hogy a legfontosabb pillanatban semmit sem cselekedett.

Hallott arról, hogy a valoriai hadseregben nők is szolgálnak, de aznap éjjel csak férfiak voltak a házukban. Körülvették a nővérét. A lány magas volt, királynői testtartással. Kiengedett haja fekete köpenyként borította be a vállát. Amikor Anireh meglátta őt, és szürke szeme megvillant, a fiú rájött, hogy korábban sohasem hitte volna, hogy a nővére szereti őt. Most biztos volt benne.

A lány halkán mondott valamit a valoriaiaknak. A fiú hallotta a hanghordozását, a benne megcsendülő gúny dallamát.

Mit mondtál?, förmedt rá a katona.

A lány megismételte. A katona ekkor megragadta, és a fiú émelegni kezdett a felismeréstől, hogy ez az egész az ő hibája. Valamiképpen bizonyosan az ő hibája.

Elvonszolták a nővérét. Abba a ruhatárként szolgáló kamrába viték a katonák, amit télen használtak, ha vendégek érkeztek vacsorára. Ő is elbújt ott néhányszor. Szűk volt, sötét és levegőtlen.

A történetnek ezen a pontján Arin azt kívánta, bárcsak visszamehetne az időben, és befoghatná a fiúcska fülét. El akarta hallgattatni a hangokat. *Csukd be a szemed!*, akarta mondani a kisfiúnak. Annak az egykori rettegésnek az emléke ott vergődött a mellkasában.

Életbevágó volt, hogy elképzelje, miként óvhatná meg a kisfiút attól, hogy tanúja legyen az ezt követő eseményeknek.

Miért csinálja ezt magával? Csak fájdalmat okoz azzal, hogy meg akarja változtatni annak az estének az emlékképeit. Kényszeresen. Néha azt hitte, hogy ez az igazságnál is jobban fáj. De még most, tíz évvel a valoriai támadás után sem tudta megállni, hogy végig ne gondolja, mit tehetett volna másképpen.

Mi lett volna, ha elkiáltja magát?

Vagy ha könyörgött volna a katonáknak, hogy engedjék el a nővérét?

Vagy ha odaszaladt volna a szüleihez, akik még mindig nem vették észre, hogy ott van a helyiségben, és megfogta volna az apja kezét, mielőtt az a valoriai katona töre után nyúlt volna?

Vagy az anyja. Az anyját biztosan megmenthette volna. Hiszen az anyja természetében nyoma sem volt a küzdesnek. Biztosan nem tette volna meg most sem, ha tudja, hogy a kislánya is ott van. Aki csak bámult, amikor az anyja nekiment a nővérét lefogó katonának. A fegyverek megölték az apját. A kamra ajtaja becsukódott Anireh mögött. Egy tör elvágta az anyja torkát. A vér csillogó legyezőként terítette be.

Arin füle zúgott. A szeme kiszáradt.

Miután a katonák lerángatták az anyja testéről, ment a többi szolgálával a városba. A dombon álló királyi palota lángolt. A fiú látta a királyi család tagjainak holttestét a piacon himbálózni, köztük volt az a herceg is, akit Anirehnek szántak. Lehet, hogy a nővére még életben van? De két nappal később a lány holttestét is ott látta az utcán.

Bár elképzelhetetlen volt, hogy ennél nagyobb szörnyűség történhessen, Arin mégsem mert zokogni, csendben rettegett. *Gyere szépen!*, mondta a katona.

Látott egy tetőtől talpig páncélba öltözött embert a katonák között. Később megtudta, hogy a tábornok még fiatal volt a megszállás idején. De azon az éjszakán ő hatalmasnak, öregnek látta: egy hús-fém szörnyetegnek.

Arin most elképzelte, hogyan térdelne le a kisfiú elé, aki valaha ő volt. Magához ölelné, a mellkasára szorítaná, és hagyná, hogy a gyerekek könnyes arcával a vállához bújjon. *Csitt!*, mondaná neki. *Magányos leszel, de erős. És egy nap bosszút állhatsz!*

Ami Kestrellel történt, az nem a legrosszabb. Messze nem.

Arin erre gondolt, mikor a győzedelmes flotta horgonyt vetett Heran holdsütötte öblében. Hüvelykujjával végigsimította a bal szemöldökétől az arccsontja alá futó vágást. Megdörzsölte a bőréből kiemelkedő heget. Új szokás.

Nem, már nem fáj, ha Kestrelre gondolt. Bolond volt, de ennél rosszabb dolgokat is meg kellett bocsátania magának. Ami pedig Kestrelt illeti... Arin kezdte kapiskálni, miféle ember lakozik benne: túlságosan vakon bízik meg mindenkiben, és olyanoknak adja a szívét, akik nem kérnek belőle.

Még az is lehet, hogy a lány azóta már férjhez ment a valoriai herceghez. Játssza a kisdud játékeit az udvarnál. Semmi kétség, hogy nyeresre áll. Talán az apja is írogat neki a frontról, és tanácsot kér tőle, például olyan kiváló stratégiai tanácsot, mint amivel a lány éhhalálra ítélte a keleti alföldek lakóinak százait.

Arin egyszerre visolygott és csodálkozott, valahányszor arra gondolt, hogy pont a valoriai tábornok lánya bővölte el. És fáj neki a visszautasítás. Most viszont hűsítően hatott rá, ha Kestrelre gondolt. Mintha lejegelt volna egy zúzódást.

Hálát érzett. Mert a lány már semmit sem jelentett a számára. Hát nem az istenek ajándéka, hogy akkor sem érez semmit, ha Kestrel az emlékei közé tolakszik? Vagy ha érez is valamit, annyi az egész, mint ha megérintené az arcán végigfutó heget, elámulna a hosszán, az érzéketlenné vált bőr simaságán. Arin pontosan tudta, hogy vannak dolgok, amik egy életen át fájnak, és azt is, hogy Kestrel nem tartozik ezek közé a dolgok közé. A lány olyan, mint egy seb, amely végre behegedt.

2.

CSAK ÖNMAGÁT OKOLHATTA.

Miközben a kocsi észak felé zötyögött, Kestrel a rácsos ablakon keresztül a változó tájat szemlélte. A hegyek unalmas, vöröses fűfoltokkal tarkított síkságoknak adták át helyüket. A sekély pocso-lyákban hosszú lábú, hófehér madarak gázoltak. Egyszer egy rókát is megpillantott fehér csibével a szájában, és üres gyomra görcsbe rándult a látványtól. Gondolkodás nélkül felfalta volna azt a kismadarat. De még a rókát is. Néha azt kívánta, bárcsak ehetne a saját hú-
sából. Nem válogatna: lenyelné a piszkos kék ruhát, a csuklóját le-
húzó bilincset, feldagadt arcát. Ha megehetné önmagát, nyoma sem
maradna, és a hibáknak sem, amiket elkövetett.

Ügyetlenül felemelte összekötözött kezét, és kézfejevel megdörgöl-
te kiszáradt szemét. Arra gondolt, hogy valószínűleg túlságosan ke-
vés folyadékhoz jutott mostanában, azért nem tud sírni. Fájt a tor-
ka. Már arra sem emlékezett, hogy a kocsit hajtó katonák mikor ad-
tak neki vizet utoljára.

Már mélyen bent jártak a tundrán. Késő tavasz volt – vagyis nem, a Nyárelső már bizonyosan megérkezett. Az év nagy részében fagyos tundra felengedett, életre kelt. Szúnyogfelhők rajzottak az égen. Kestrel bőrének minden egyes négyzetcentiméterén volt egy csípés.

A szúnyogokra könnyebb volt gondolni. Könnyebb volt a láthatáron sorakozó alacsony, lankás vulkánokat nézni. A tetejüket már régen lerobbantották. A kocsi feléjük kanyarodott.

Könnyebb volt a varázslatosan élénk, zöldeskék vizű tavakat csodálni.

Azt már nehezebb volt megemésztetni, hogy színüket a szulfidnak köszönhetik, ami azt jelenti, hogy közel járnak a kénbányákhoz.

Azt is nehéz volt megemésztienie, hogy az apja küldte ide. Nehéz volt, borzalmas, ahogy ránézett, ahogy kitagadta, ahogy felségáru-lással vádolta. Bűnös volt, persze. Mindent elkövetett, amit az apja feltételezett róla, így most már apja sem volt.

A veszteség érzése összeszorította a torkát. Megpróbált nyelni egyet. Egy csomó dolga van – mi is? Szemlélni az eget. Elképzelni, hogy ő a fent szárnyaló madarak egyike. Homlokával a kocsi falához támaszkodva mélyeket lélegezni. Felejtetni.

De sohasem volt képes sokáig felejtetni. A császári palotában töltött utolsó éjszaka mindig az eszébe jutott. Emlékezett az Arinnak írt levélre, amiben mindent bevallott. *Én vagyok a Moly. Az országod kéme vagyok*, írta neki. *Már olyan régen szerettem volna ezt elmondani neked.* A császár titkos terveiről is írt. Nem érdekelte, hogy ezzel felségárulást követ el. Nem érdekelte, hogy feleségül kell mennie a császár fiához Nyárelső napján, és hogy az apja a császár legbizalmasabb barátja. Kestrelt az sem érdekelte, hogy valoriainak született. Leírta, amit érzett. *Szeretlek. Hiányzol. Bármit megtennék érted.*

De Arin nem olvasta ezeket a szavakat. Az apja viszont igen. Kestrel világa darabokra hullott.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, aki nagyon biztos volt önmagában. Nem tartotta mindenki szépnek, de azt elismerték róla, hogy van benne valamiféle méltóság, ami inkább félelmetes, mint vonzó. A társaság egyetértett abban, hogy jobb elkerülni vele az összetűzéseket. *A szívét egy porcelándobozban tartja*, suttogták róla az emberek, és igazuk is volt.

Nem akarta kinyitni a dobozt. Szívének látványa nyugtalansággal töltötte el. Egyszerre tűnt kisebbnek és nagyobbnak, mint ahogyan emlékezett rá. A hófehér porcelándobozka falának ütközve vergődött. Vértörő húscomó.

Néha azonban tenyerét a dobozka tetejére simította, és élvezte az ütemes dobolást.

Egy éjszaka valaki más is meghallotta ezt a zenét. Egy fiú, egy éhes, hazátlan fiú. Egy – már ha muszáj ezt elárulni – tolvaj. Felmászott a lány palotájának falán. Erős ujját bedugta a két ablaktábla közötti keskeny résbe, és sikerült akkorára nyitnia azt, hogy beszuszakolhassa magát.

Amíg a hölgy aludt – igen, a fiú látta az ágyában, gyorsan el is kapta a tekintetét –, ellopta a dobozkat anélkül, hogy sejtette volna, mi van benne. Csak annyit tudott, hogy kell neki ez a dobozka. A természetében volt az akarás, folyton vágyakozott valami után, és azok a vágyak, amelyeket megértett, annyira fájtak, hogy azokkal, amiket nem értett, nem is foglalkozott.

A lány környezetének bármelyik tagja megmondhatta volna neki, hogy rossz ötlet ellopni a dobozkat. Ők tudták, mi történt a lány

ellenségeivel. Vagy így, vagy úgy, de mindig elnyerték méltó büntetésüket.

De a fiú úgysem hallgatott volna rájuk. Fogta a dobozát, és távozott.

A lány tehetsége olyan volt, mint a varázslat. Az apja (*egy isten*, suttogták az emberek, de a lánya, aki nagyon szerette, pontosan tudta, hogy tetőtől talpig halandó) rendesen kiképezte. Amikor a nyitott ablak felől lebbenő szellő felébresztette, megérezte a tolvaj illatát. A fiú otthagya az ablakszárnyon, a fésülködőasztalon, de még a baldachin egyik függönyén is, pedig alig húzta félre.

A lány vadászni kezdett rá.

Látta, hol mászott fel a falon, a rókaborostyán törött ágacskái jelezték az útját fel és le is. Néhány helyen a borostyánágak olyan vas-tagok voltak, mint a lány csuklója. Látta, hol tartották meg a fiú súlyát és hol nem, hol zuhant majdnem a mélységbe. Kiment, és a lábnyomokat követve eljutott a fiú búvóhelyéig.

Elképzelhető, hogy a tolvaj abban a pillanatban tudta, mit tart összezárt markában, amikor a lány átlépte a küszöbét. Az is elképzelhető, hogy már jóval előtte is tudta. A szív megborzongott a hűvös, fehér dobozban. A tenyerében kalapált. A fiúnak eszébe jutott, hogy a porcelán – tejfehér, selymes, dühítően kényes – akár össze is törhet. Akkor egy maréknyi véres szilánkkal kell beérnie. Mégsem volt hajlandó lemondani róla. Gondolhatjátok, mit érzett, amikor a lány ott állt a betört ajtóban, rálépett a döngölt padlóra, és félelmetes lángként világította be a helyiséget. Gondolhatjátok. De ez nem a fiú meséje.

A hölgy látta a tolvajt.

Látta, hogy nincs semmije.

Látta vasszínű szemét. A koromfekete szempillákat, a fekete szemöldököt, ami sötét fürtjeinél is sötétebb volt. Komor száját.

Ha a hölgy őszinte lett volna, bevallotta volna, hogy valamivel korábban, amikor az ágyában feküdt, három egész szívdobbanásnyi időre felébredt (megszámolta őket, mert elég hangosan dobolt a szíve a csendes szobában). Bevallotta volna, hogy látta a fiú kezét fehér porcelánnal borított szívéen. Bevallotta volna, hogy újra lehunyta a szemét. Hogy az álom, ami elragadta, édes volt, mint a méz.

De az őszinteséghez bátorság is kell. Miközben a bűvőhelyén rejtőző tolvajt igyekezett sarokba szorítani, a lány rájött, hogy már korántsem olyan biztos magában. Egyetlenegy dologban volt biztos csak. Kicsit meg is hökkent tőle. Felemelte a fejét.

A szíve összevissza kezdett verni – ezt mind a ketten hallották –, amikor azt mondta a tolvajnak, hogy megtarthatja, amit ellopott.

Kestrel felébredt álmából. A mozgó kocsi padlója nyikorgott a feje alatt. A kezébe rejtette az arcát. Örült, hogy ott ért véget az álom, ahol véget ért. Nem akarta volna látni a folytatást, azt a részt, amikor az apa rádöbben, hogy a lánya egy alattomos tolvajnak adta a szívét, és ezért kitagadja a lányt, akit egyébként legszívesebben holtan látna.

A kocsi megállt. Megzörrent az ajtó. Valaki egy kulcsot tolt a zárba. Megcsikordult. Az eresztékek panaszosan nyikorogni kezdtek, és kezek nyúltak be érte. Két ór kirángatta Kestrelt a kocsiból. Szorosan fogták, mintha arra számítanának, hogy megtámadja őket.

Volt is miért aggódniuk. Kestrel egyszer már leütötte az egyiküket, aki elveszítette az eszméletét, amikor a lány halántékon sújtotta a bilincsel. A másik ór fogta le, mielőtt megszökhetett volna. Amikor legutóbb kinyitották az ajtót, a lány a szennyesevődör tartalmát

zúdította az arcukba, és kiugrott mellettük. A hirtelen napfénytől elvakítva rohanni kezdett. De gyenge volt. A rossz térde megadta magát, és Kestrel a porba zuhant. Ezután az örök már ki sem nyitották az ajtót, se ételt, se italt nem adtak be neki.

Csak egyetlen dolgot jelenthetett, ha most mégis amellet döntöttek, hogy kiengedik a kocsiból: valószínűleg megérkeztek. Most az egyszer Kestrel nem vergődött a szorításukban. Az álma megbénította. Látni akarta a helyet, ahová az apja száműzte.

A munkatábort három ember magas, fekete vaskerítés zárta el a külvilágtól. A két zömök kőépület mögött kihunyt vulkánok tornyosultak. A tundra sárga mohával és vörös fűcsomókkal pettyezett, rongyos takarója kelet és nyugat felé is elnyújtózott. Meglehetősen hűvös volt. Ritka volt a levegő. Rothadás bűze terjengett mindenhol.

Ilyen messze északon az alkonyatnak zöldes árnyalata van. Egy keskeny, nyitott kapun keresztül rabok vonultak a táborba. Kestrel legközelebbieknek csak a hátát látta, de az egyik asszonynak az arcát is megpillantotta a tompa zöld fényben. A nő arckifejezése megrémítette. Ugyanis tökéletesen kifejezéstelen arcot vágott. Bár Kestrel eddig csendesen követte az öröket, az az üres, üveges tekintet ellenálásra készítette. Az örök még szorosabban lefogták.

– Mozgás! – mondta az egyik, de a rab szeme – minden rab szeme – fényes tükröként szolgált, és bár Kestrel ismerte az úti célt, és tudta, hogy fogolyként érkezik a táborba, most hirtelen ráébredt, hogy hamarosan ő is egyike lesz ezeknek az üres arcú embereknek.

– Ne ellenkezz! – mondta az egyik ör.

Kestrel testében mintha felszívódtak volna a csontok. A lány összezecsuklott az örök szorításában. Aztán amikor azok káromkodva

lehajoltak érte, hirtelen felegyenesedett, és lefejelte az egyik férfit, aki elveszítette az egyensúlyát.

Ez volt a legkevésbé sikeres szökési kísérlete. Ostobaság volt bármivel is próbálkoznia a valoriai börtönőrökkel teli munkatábor előtt. Azonban hiába érkezett még több őr társai megsegítésére, a lány tudta, hogy nem volt más lehetősége.

Senki sem bántotta. Ez a valoriaiakra vallott. Kestrel azért jött, hogy a birodalomnak dolgozzon. Egy összetört test képtelen a munkavégzésre.

Miután berángatták a táborba, és átlökdösték a sáros udvaron, egy nő előtt kellett megállnia, aki csodálkozva, majdnem barátságos megvetéssel szólította meg:

– Kishercegnő – mondta –, hát *te* meg mit követtél el, hogy itt kötöttél ki?

Bár Kestrel haja mostanra már piszkos és kócos volt, azon a napon, amikor elfogták arisztokratikus eleganciával fonták be. Még emlékezett a pillanatra, amikor a világoskék ruha rásimult, látta, hogy hullámot vet az ölében, amikor a császári palotában töltött utolsó esztéjén leült a zongorához... mikor is volt ez? Egy hét már majdnem biztosan eltelt, gondolta. Ennyi ideje lenne, hogy azt az óvatlan, nyomorult levelet megírta? Ilyen *rövid* ideje? Hogyan zuhanhatott ilyen mélyre ennyire gyorsan?

Ismét a rettegés jéghideg vermébe zuhant. Fulladozott benne. Moccanni is képtelen volt, amikor a nő előhúzta a törét.

– Maradj nyugton! – mondta. Néhány gyors vágással kettévágta Kestrel szoknyáját a két lába között. Az övéről, az összetekert korbács mellől vékony kötelet akasztott le. A kötelet feldarabolta, és a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

darabokkal a kettévágott szoknyaanyagot Kestrel lábához erősítette, valami nadrágfélét eszkábálva a báli ruhából. – Még a végén megbotlanál a saját lábadban odalent a bányában.

Kestrel megérintette az egyik csomót a combján. Már egyenlete-sebben lélegzett. Kicsivel jobban érezte magát.

– Éhes vagy, hercegnő?

– Igen.

Megragadta, amivel kínálták. Az étel eltűnt a gyomrában, még mielőtt felfoghatta volna, hogy mit eszik. A vizet gyorsan kortyolva nyelte.

– Lassabban! – mondta a nő. – Ki fogod hányni.

Kestrel meg sem hallotta. A bilincsei megcsörrentek, amikor a kulacsból az utolsó csepp vizet is ki akarta préselni.

– Erre nem lesz szükség. – A nő kinyitotta a bilincset. A súlyos fém koppanva hullott le Kestrel csuklójáról. A kezét hirtelen nyugtalanítóan könnyűnek érezte, mintha tovalebegett volna tőle. Ráadásul mintha nem is hozzá tartozott volna. Koszos. A körmei töredezettek. Két bütykén gennyes, elfertőződött seb. Hihetetlen, hogy valaha zongorázott ezekkel a kezekkel...

A bőre viszketett. A gyomra görcsölni kezdett – valóban túl gyorsan evett és ivott. Kestrel karba tette a kezét, elrejtve sebes bütykeit.

– Nem lesz bántódásod – mondta a nő vigasztalóan. – Hallom, hogy meglehetősen nagy bajkeverő vagy, de biztos vagyok benne, hogy itt hamar lenyugszol. Mi igaszságosak vagyunk. Ha azt teszed, amit mondunk, jól bánunk majd veled.

– Miért... – Kestrel alig érezte a nyelvét. – Miért hívtál hercegnőnek? Tudod, hogy ki vagyok?

A nő felkacagott.